

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

AI ALS ETHISCH VRAAGSTUK

UANTWERPEN HEEFT SCHIJT AAN DEGELIJKE TOILETTEN

BIJZONDERE FACILITEITEN: HOE, WAT, WAAR?

NR. 152 | JAARGANG 23 | OKTOBER 2023 | GRATIS | WWW.DWARS.BE

MET DE LACH

beeld: Amber Peeters
lay-out: Emma Mertens

Als er één woord is waarmee niemand me ooit zou beschrijven, moet het wel 'impulsief' zijn. Mijn hoofd is een oneindige wirwar van voor- en tegenargumenten, overwegingen en doemscenario's. Toch kocht ik deze zomer op een regenachtige dag in Zeeland een hoedje dat al betaald was nog voor ik het had gepast. Het was een geel vissershoedje met een eenvoudige zwarte smiley.

Hoewel het hoofddeksel al snel te klein bleek voor de omtrek van mijn hoofd, weerhield me dat er niet van om mijn hoofd er de rest van de zomer in te proppen. Stressvolle dagen op het speelplein? Met een zichtbare lach boven mijn hoofd kon ik ze aan. Onverwachtse hittegolf in september? Het vrolijke hoedje beschermde me tegen een zonneslag. Mijn vrienden doopten het tot 'het Pebbleshoedje', ondanks dat het bleef knellen rond mijn hoofd en duidelijk niet voor mij was bestemd. Aangezien mijn hoofd niet buitengewoon groot is, kon ik niet anders dan toegeven dat het voor kinderen bedoeld moest zijn.

Ik start aan mijn derde jaar aan de universiteit en moet kiezen waarover ik een bachelorproef wil schrijven, ben hoofdredacteur van dwars en heb zelfs vrienden die ondertussen grotemensenjobs hebben. Je zou kunnen beargumenteren dat ik de signalen eerder had moeten oppikken, maar het besef dat ook ik ouder word, kwam gelijktijdig met het knellende gevoel rond mijn hoofd. Hoedjes in mijn maat zijn dus zwart, of hebben in het beste geval een effen kleur. Verder voel ik me verplicht om de gekke selfies uit een ver verleden op mijn Instagramprofiel te archiveren en de Disneyhits uit mijn Spotifylijst te verwijderen. De puzzelpagina mag niet langer de eerste pagina van de krant zijn die ik 's ochtends opensla en misschien breekt de tijd aan om de kleurrijke vlaggetjes in mijn kot omlaag te halen.

Hoe langer ik mijn hoofd erover breek, hoe minder ik begrijp van die serieuze verwachtingen. Zijn de wereldproblemen waarmee we geconfronteerd worden dan nog niet serieus genoeg? Alleen al in deze dwars komen infectieziekten en ingewikkelde vraagstukken rond artificiële intelligentie aan bod, en ook over de rectorverkiezingen worden we als student geacht een mening klaar te hebben. We moeten geld sparen om op onze eigen benen te kunnen staan, een toekomstplan uitdokteren en intelligente discussies voeren. Het minste dat je ons in ruil kunt bieden, is de ruimte om tussendoor gek te doen. Mijn debateerkwaliteiten zijn heus niet afhankelijk van mijn hoofddeksel of de liedjes die ik 's ochtends meebrul onder de douche.

Nu het academiejaar weer van start is gegaan, heb ik mijn geliefde hoedje weer opgeborgen in de kast; zelfs ik moet toegeven dat er geschiktere accessoires zijn om de herfstige regen mee te trotseren. Misschien koop ik in een volgende impulsieve bui wel een paraplu met stippen in alle kleuren van de regenboog.

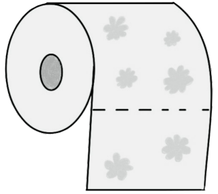
Pebbles Antonissen, **hoofdredacteur**

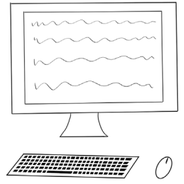
INHOUD

4 AI als ethisch vraagstuk
7 stuvers aan het woord
8 de geschiedenis van Het Brantijser
15 FAQ rectorverkiezingen
16 brief aan toekomstige rector
20 dwarszitter
22 close-up
26 de terugkeer van infectieziekten
28 puzzels
30 memes en satire
34 het laatste woord
35 poëzie

Het academiejaar is weer van start gegaan. Dat wil niet alleen zeggen dat je terug naar de les moet gaan, maar ook naar het toilet. Hoe zit het eigenlijk met die toiletten? Onze redacteur testte het uit.

10 schijt aan degelijke toiletten

Bijzondere faciliteiten zijn redelijke aanpassingen aan lessen en examens voor studenten met een erkende functiebeperking. Hoe kan een student toegang krijgen tot die faciliteiten?

12 bijzondere faciliteiten: een introductie

AI ALS ETHISCH VRAAGSTUK

tekst: Pebbles Antonissen
beeld: Lena vercammen
lay-out: Manar M'Rabet Hajraoui

Om een antwoord te bieden op de ethische vraagstukken die verbonden zijn aan artificiële intelligentie, riepen professoren David Martens en Toon Calders ACRAI in het leven. ACRAI staat voor Antwerp Center for Responsible AI en bestaat sinds begin juni. Naar aanleiding van het openingsevenement op 29 september sprak dwars met professor Toon Calders over dit initiatief.

"Samen met David Martens werk ik al heel lang rond het onderwerp van responsible AI", vertelt Calders me meteen. "We merkten dat dat onderwerp meer en meer belangstelling krijgt. Er zijn verschillende groepen aan UAntwerpen die rond het onderwerp werken, maar vaak zijn die onderling maar heel erg fragmentarisch op de hoogte van elkaars bezigheden. Om elkaar beter te leren kennen, hebben we dan het centrum opgericht." ACRAI groepeert dus expertise uit verschillende domeinen, waaronder computerwetenschappen, recht, filosofie en sociologie. Professoren uit maar liefst zes verschillende faculteiten zijn betrokken bij het onderzoekscentrum. Zo is Calders professor binnen het departement Informatica en zijn collega Martens professor binnen het departement Engineering Management.

ACRAI kwam er als reactie op gelijkaardige initiatieven uit het binnen- en buitenland. Calders licht toe: "Veel universiteiten hebben initiatieven die rond het onderwerp van responsible AI werken. We hebben bijvoorbeeld een goede band met Trusted AI Labs, een vergelijkbaar initiatief van de Sorbonne Université in Parijs. Ook een aantal Amerikaanse universiteiten hebben onderzoekscentra rond het thema. Het was belangrijk om vanuit UAntwerpen tegenwicht te bieden en op gelijke voet te staan met die instituten."

onderzoek door wereldautoriteiten

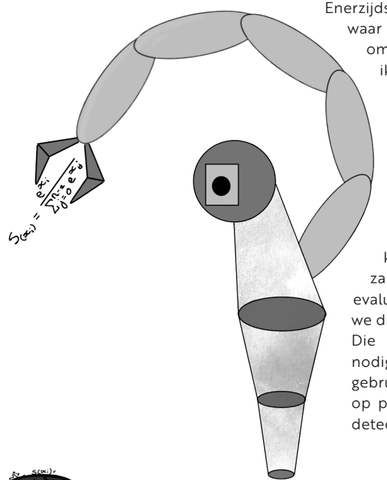
"We zien onze taak vooral onderzoeksmatig en willen een antwoord bieden op de vraag hoe AI op een verantwoorde manier gebruikt kan worden", vervolgt Calders. Daarbij richt het centrum zich voornamelijk op bedrijven en onderzoekers. "Een bedrijf zal zo ver gaan als wettelijk toegelaten is", waarschuwt Calders. Juist daarom benadrukt hij de verantwoordelijkheid van zowel wetgevers als onderzoekers. "Met het juiste wettelijke kader denk ik dat het op zich niet problematisch is om ethische beslissingen rond AI aan bedrijven over te laten. We moeten ze dan wel de tools geven om correct om te gaan met de technologie. Het is dus aan wetgevers om de nodige beperkingen in te bouwen en aan onderzoekers om de technologieën te ontwikkelen waarmee die bedrijven kunnen omgaan." Calders hoopt dat het centrum aan bekendheid wint en bedrijven zullen komen aankloppen voor advies. Daarnaast biedt het centrum ook training aan, bijvoorbeeld in de vorm van tweemaandelijkse presentaties waarop het grote publiek welkom is.

Wat de bedrijven betreft, wijst Calders op een gevaarlijke evolutie: "Je ziet nu al dat taaltechnologie in handen is van slechts enkele grote bedrijven. Dat is een gelijkaardige evolutie als die van het internet." Op de vraag hoe dat aangepakt moet worden, heeft hij geen pasklaar antwoord. "Het zal vooral belangrijk zijn om AI te reguleren en bedrijven bijvoorbeeld te dwingen om bekend te maken op basis van welke data ze hun modellen trainen."

beleid aan UAntwerpen

Ook binnen de universiteit vormt ACRAI een aanspreekpunt. Momenteel is UAntwerpen volop haar beleid rond het gebruik van AI aan het uitstippelen. "Bij het uitwerken van zo'n beleid is het voor de universiteit natuurlijk makkelijker dat er één partner is die ze kunnen aanspreken als het over responsible AI gaat", zegt Calders daarover. Naast zijn functie als aanspreekpunt is het centrum ook rechtstreeks betrokken bij het beleid. Zo maakt een grote groep experten binnen ACRAI ook deel uit van de werkgroep rond generatieve AI. Die werkgroep is specifiek opgericht om de invloed van taalmodellen op het onderwijs en de manier waarop UAntwerpen daarmee moet omspringen te bestuderen.

Hoe het beleid eruit zou moeten zien volgens Calders? "Het is een moeilijk vraagstuk. Enerzijds gaat het om krachtige tools waar studenten mee moeten leren omgaan; in de toekomst verwacht ik dat wie er niet mee kan werken een nadeel zal hebben ten opzichte van wie dat wel kan. Anderzijds blijft het belangrijk dat studenten de basis zelf nog leren, net zoals kinderen in de lagere school leren hoofdrekenen ondanks dat hun rekenmachine de bewerkingen ook kan uitvoeren. Het zal dus vooral een kwestie zijn om evaluatievormen te vinden waarop we die basis kunnen blijven toetsen." Die nieuwe evaluatievormen zijn nodig, want de detectie van het gebruik van ChatGPT staat nog niet op punt. Calders licht toe: "Bij zo'n detectie hebben we momenteel 80 procent zekerheid. Uiteraard is het onaanvaardbaar om iemand te beschuldigen van fraude als dat in twee op tien gevallen onterecht is."

Toch wijst Calders ook op een overreactie: "Veel van de problemen die nu aan ChatGPT worden toegeschreven, bestonden eigenlijk al. Als een broer of vriend jouw taak maakte, was dat evenmin te controleren en leerde je ook niets bij. Wel is die drempel nu verlaagd en is het waarschijnlijk dat studenten ChatGPT op grote schaal gaan inzetten."

ACRAI stelt alvast voor om in elke opleiding waar AI wordt gedoceerd, een vak in te bouwen rond de ethische aspecten van de technologieën. "In een aantal opleidingen bestaat zo'n vak al", merkt Calders op. "Het is belangrijk om de gevaren en ethische vraagstukken rond AI te belichten." Doorheen het gesprek benoemt hij enkele van die vraagstukken: het labelen van data gebeurt vaak door mensen die werken in erbarmelijke omstandigheden, AI kost extra grondstoffen en energie, enzovoort. "Wat ook aan bod moet komen in zo'n vak is een analyse van waar het eerder al is misgelopen. Het is belangrijk dat wie AI gebruikt zich bewust is van de fouten van de technologieën en transparant kan communiceren over de gevolgen daarvan naar een hoger niveau", sluit Calders af.

> Calders zei het al: het is waarschijnlijk dat studenten ChatGPT op grote schaal zullen inzetten. Om redenen die je professoren je vast en zeker herhaaldelijk meedelen, is het geen goed idee om de technologie je paper te laten schrijven. Toch zijn er heel wat manieren waarop ChatGPT wel een hulp kan zijn. Als zelfverklaard expert deel ik mijn favoriete prompts. ▷

1) ChatGPT: Je bent een ervaren docent Bedrijfskunde aan de universiteit en moet feedback geven op volgende paper over de belangrijkste marketingprincipes. Welke verbeterpunten geef je de student?

ChatGPT mag je paper dan wel niet schrijven, nalezen kan gelukkig wel. Deel steeds duidelijk het vakgebied en onderwerp van je paper mee en vertel ChatGPT ook welke rol het moet aannemen, in dit geval die van een ervaren docent. Op deze manier zal de technologie je op heel wat relevante aandachtspunten wijzen. Is je inleiding kort en bondig? Formuleerde je een duidelijke onderzoeksvraag? Blijf kritisch en selecteer met welke feedback je aan de slag gaat en welke je links laat liggen.

2) ChatGPT: Lees nu dezelfde paper na en focus deze keer op spelling en grammatica. Verbeter alle fouten.

Nu je de feedback van professor ChatGPT vakkundig hebt verwerkt, is punten verliezen aan schoonheidsfoutjes het laatste wat je wil. Maak dus komaf met alle dt-fouten die in je tekst slopen, wederom met behulp van je geliefde technologie.

3) ChatGPT: Je bent student Engels en moet onderstaand hoofdstuk uit de cursus Engelse grammatica leren voor het examen. Maak er een samenvatting van.

Tijdsnood? Laat ChatGPT je samenvatting maken, zodat jij enkel nog maar het blokwerk moet verrichten. Belangrijk hierbij is om het doel van de samenvatting duidelijk te vermelden. Boomers zullen je vertellen dat je meer leert door zelf je samenvatting te maken — toegegeven, gelijk hebben ze — maar de dag voor je examen kan het een enorme lifesaver zijn.

4) ChatGPT: Stel op basis van dit voorbeeldexamen een nieuw exemplaar op.

Te weinig oefeningen gekregen van de prof? Het voorbeeldexamen al tien keer ingevuld? Geen nood, in een mum van tijd heb je nieuwe vragen! Alternatief kan je ChatGPT een hoofdstuk uit je leerstof voorschotelen en er zelf vragen bij laten genereren.

5) ChatGPT: Je bent een journalist voor het studentenmagazine van de universiteit. Je interviewt de oprichter van het centrum dat zich zal buigen over ethische vraagstukken rond AI, opgericht aan die universiteit. Geef de vijf belangrijkste vragen die je hem stelt, argumenteer kort waarom je die vragen zal stellen, en geef nog drie extra verrassende vragen.

Tja, of dit prompt uit de werkelijkheid gegrepen is, is een goed bewaard geheim... □

GRENSOVERSCHRIJDEND GEDRAG: WAAR KAN JE TERECHT?

tekst: Emma Mertens
beeld: Amber Peeters
lay-out: Remco Terryn

Waar zijn de leden van De Studentenraad zoal mee bezig? Het roze logo verschijnt te pas en te onpas in de mailbox, maar wat doen ze naast mailen? Achter welke nieuwe initiatieven aan de universiteit schuilt stiekem De Studentenraad, op welke manieren beïnvloeden ze het dagelijks leven van de student? Om daarachter te komen neust dwars in de projecten van De Studentenraad. In deze editie heb ik het met Stacey Osei, Coördinator Samenleving en Ethiek, over grensoverschrijdend gedrag.

Stacey vertelt dat studenten regelmatig aankloppen bij De Studentenraad om grensoverschrijdend gedrag te melden. “We merken dat studenten vaak niet weten waar ze terecht kunnen met hun klachten.” Hoewel er inderdaad verschillende meldpunten zijn voor studenten, professoren en doctorandi, zijn die niet altijd even makkelijk te vinden. Daarom geven we hier een overzicht van de verschillende meldpunten die er zijn voor verschillende scenario’s.

Ben je als student slachtoffer van grensoverschrijdend gedrag door een medewerker van UAntwerpen, meld je dat bij een vertrouwenspersoon naar keuze. Zij bieden ook een luisterend oor en geven advies en ondersteuning bij eventuele verdere stappen. Indien je dat wenst, kan je ook eerst een facultaire ombudspersoon aanspreken die je dan zal doorverwijzen naar de juiste instanties.

Ook doctorandi die getroffen worden door grensoverschreidend gedrag door een personeelslid van UAntwerpen kunnen zich richten tot een vertrouwenspersoon naar keuze. Enkele van hen richten zich specifiek op doctorandi.

Als je als student getroffen wordt door een andere student, meld je dat bij de studentenbemiddelaar. Net als wanneer je als student te maken krijgt met grensoverschrijdend gedrag door een medewerker, kan je ook in dit geval eerst naar een facultaire ombudspersoon stappen die je dan zal doorverwijzen..

Word je met grensoverschrijdend gedrag geconfronteerd op je stage, kan je dat melden bij de stagebegeleider, de voorzitter van de stagecommissie of een vertrouwenspersoon naar keuze.

Momenteel werkt De Studentenraad vooral rond duidelijkere communicatie rondom de verschillende meldpunten. “Er was vorig jaar heel wat te doen rond die aanspreekpunten omdat het nog in te veel gevallen onduidelijk bleek te zijn waar slachtoffers grensoverschrijdend gedrag kunnen melden. Dat is enorm belangrijk omdat we merken dat duidelijke communicatie de drempel om een melding te doen enorm verlaagt. Hoewel de communicatie al wel een stuk beter is dan voordien, blijven we stappen in de juiste richting zetten. In de toekomst zouden we bijvoorbeeld graag een duidelijkere verwijzing naar de meldpunten zien op het studentenportaal en de website van UAntwerpen.” □

HET BRANTIJSER

tekst: Lucas Van Looveren
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Pebbles Antonissen

Als de muren van de universiteitsgebouwen konden spreken, zou het de moeite lonen om je oor er te luister te leggen. Bij gebrek aan zulke muren is het aan dwars om zelf het verhaal uit de doeken te doen. Want vergis je niet: al is UAntwerpen als prille twintiger de benjamin onder de Belgische universiteiten, de gebouwen van onze universiteit kennen een rijke historische waarde. Heb je bijvoorbeeld al gehoord van de geschiedenis van Het Brantijser?

De kans is groot dat veel studenten nooit een stap voorbij de blauwe toegangspoort van Het Brantijser zullen zetten. In tegenstelling tot het nabijgelegen M-gebouw bestaat dit complex namelijk niet uit grote auditoria, maar uit bescheiden leslokalen die zich lenen voor mondelinge examens en lectuurcolleges *en petit comité*. Wie op de een of andere manier verbonden is aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte is wel met enige regelmaat terug te vinden in Het Brantijser aangezien zowel de kantoren van de faculteit als de met onkruid overwoekerde moestuin van het departement Geschiedenis hier terug te vinden zijn. Geen wonder dat de laatstgenoemde groep zich thuis voelt in een gebouw met stenen gewelven waar archeologische vondsten worden tentoongesteld.

Om precies te zijn is Het Brantijser een pars pro toto voor een site die bestaat uit twee verschillende gebouwen: 't Brantijser en Den Grooten Sot. De geschiedenis van de twee gebouwen gaat terug tot het jaar 1494 toen huidenvetter Jakob Raet het huis Den Sot kocht ter hoogte van Sint-Jacobsmarkt 11 en er een leerlooierij naast bouwde. Het was geen toeval dat de huidenvetter zijn oog had laten vallen op een pand naast de stadsomwalling. Omdat het bewerken van huiden met urine voor geurhinder zorgde, vestigden huidenvetters en leerlooiers zich steeds aan de rand van de stad. In de zestiende eeuw kwam Den Sot – later Den Grooten Sot genoemd – in handen van grondspeculant en bouwpromotor Dirk de Moeleneer die kosten noch moeite spaarde om het pand om te bouwen tot een imposant stadspaleis in renaissancestijl. De pronkstukken van zijn huis waren een houten loggia met zicht op de binnentuin en een rijkversierd haardvuur met een afbeelding van Het Laatste Avondmaal. De loggia heeft de tand des tijds helaas niet doorstaan; het haardvuur werd in de negentiende eeuw overgebracht naar het kabinet van de burgemeester in het Antwerpse stadhuis. Wie vandaag de dag sporen van het renaissancepaleis wil zien, kan naar de houten gewelven staren die versierd zijn met groteske fantasiewezens.

De Moeleneer draaide zich vermoedelijk om in zijn graf toen het stadspaleis na zijn dood in handen kwam van Pauwel van Dale, een Antwerpse koopman die het Den Grooten Sot samenvoegde met het aanpalende pand 't Brantijser. Van Dale gebruikte de zolder van Den Grooten Sot als opslagplaats voor graan dat hij in crisistijden aan woekerprijzen wou doorverkopen. Zijn schimmige zaken kwamen aan het licht toen de zolder instortte onder het gewicht van de graanvoorraad. In de daaropvolgende weken uitten boze stedelingen hun ongenoegen door de ruiten van het stadpaleis in te gooien met stenen.

van koninginnen tot componisten

In de loop der eeuwen kwamen 't Brantijser en Den Grooten Sot steeds in handen van welvarende eigenaars zoals Alexander van der Goes die nauwe banden onderhield met koninklijke hoven. In 1631 ontving hij Infante Isabella, die samen met haar echtgenoot Albrecht over de Spaanse Nederlanden had geheerst, en Maria de' Medici, die als weduwe van de vroegere Franse koning in ballingschap leefde in zijn stadspaleis. In 1698 kwamen de panden in handen van de abt van de norbertijnenabdij van Tongerloo. 't Brantijser en Den Grooten Sot deden meer dan honderd jaar dienst als refugehuis: een toevluchtsoord binnen de stadsmuren waar monniken zich konden terugtrekken in politiek onrustige tijden. Tijdens de Franse overheersing over de Zuidelijke Nederlanden maakten de revolutionairen komaf met kloosterordes. Voortaan werden 't Brantijser en Den Grooten Sot gebruikt als militair hospitaal en later als uitvalsbasis voor de gendarmerie. Hoewel de paarden reuma kregen in de slecht onderhouden stallen, bleven de gebouwen in functie in het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden. Pas na de Belgische Revolutie vertrok de gendarmerie en nam architect Pierre Bourla, bekend van de Antwerpse Stadschouwburg, de site onder handen.

't Brantijser en Den Grooten Sot waren een tijdlang het onderkomen van het stedelijk atheneum, maar door plaatsgebrek verhuisden de leerlingen en het lerarenkorps al snel naar het schoolgebouw aan de Rooseveltplaats waarna het stadsbestuur de panden aan het Antwerpse conservatorium gaf. Hoewel de instelling de site zag als een tijdelijk onderkomen, verhuisde ze pas in de jaren 1960 naar haar huidige uitvalsbasis deSingel. Een van de boegbeelden van het conservatorium was directeur Peter Benoit, die niet alleen veertig jaar lang aan het hoofd stond van de instelling, maar ook furore maakte als componist. Vorig jaar voerde het Antwerp Symphony Orchestra zijn monumentale oratorium De Oorlog op in de Elisabethzaal. Naar aanleiding van dat concert leende UAntwerpen een buste van Benoit uit aan de Antwerpse concertzaal. De buste is nu opnieuw te bezichtigen op de eerste verdieping van Het Brantijser aan de kant van de Kattenstraat.

functioneel erfgoed

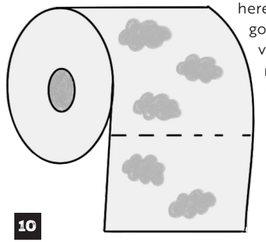
Na het vertrek van het conservatorium geraakten 't Brantijser en Den Groten Sot in verval. Toen het UFSIA, een van de voorlopers van UAntwerpen, de gebouwen in 1988 opkocht, werden ze grondig gerestaureerd. Het aangesteld architectenbureau werkte met verschillende tijdslagen waarbij moderne delen contrasteren met historische elementen – een keuze die vandaag de dag niet bij iedereen in de smaak valt. Wie plaatsneemt in een van de vele zetels op het gelijkvloers hoort wel eens geklaag over het ontwerp en de indeling van Het Brantijser. Zo is de weg van de ingang aan de Sint-Jacobsmarkt en de Kattensraat een waar labyrint, matchen de betonnen trappen niet met de oudere bakstenen en wordt er nauwelijks gebruikt gemaakt van de groot uitgevallen parking waar onder meer de concertzaal van het conservatorium voor moest wijken. Wie het heden wil ontvluchten kan gelukkig terecht bij de informatieborden over de historie van de site die her en der terug te vinden zijn. Een aanrader voor wiens interesse geprikkeld is na het lezen van dit artikel. □

SCHIJT AAN DEGELIJKE TOILETTEN

tekst: Lucas Van Looveren
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Remco Terryn

Of je het nu wil of niet, als student aan UAntwerpen zal je vroeg of laat een sanitaire stop moeten inlassen. Helaas laten verschillende openbare toiletten aan onze universiteit te wensen over. Aangezien een dwarslezer alleen genoegen neemt met het beste van het beste, trok onze redacteur met een volle blaas en een kritische pen naar enkele kleinste kamertjes en keerde terug met een relaas over sanitaire hoogte- en (vooral) dieptepunten.

Waar te beginnen? Onze universiteit kent oneindig veel toiletten. Om het leven niet moeilijker te maken dan het al is, behandel ik in dit artikel vooral openbare wc's met toiletpotten én urinoirs, ook gekend onder de naam herentoiletten. Voor een goed begrip: ik heb oog voor genderfluïditeit, maar in de sanitaire wereld is de traditionele tweedeling nog steeds dominant, alle goede intenties van de Dienst Diversiteit ten spijt. Anno 2023 is het nog niet sociaal aanvaard om als man een vrouwentoilet binnen te wandelen. Voor een zelfrespecterende dwarsredacteur zou dat geen drempel mogen zijn, maar ik ben helaas van het verlegen soort. Onderzoeksjournalistiek kent zijn grenzen...

komida – Stadscampus

Een vaste stop voor studenten die voor aanvang van de namiddagcolleges nog een plasje willen plegen of onfortuinlijke lieden waarbij de rode bonen van de chili con/sin carne al snel in werking treden. Helaas is enige vorm van comfort hier ver te zoeken. Het interieur laat zich het best omschrijven als dat van een Sovjetkostschool. Niet dat ik enige ervaring heb met de inrichting van communistische internaten, maar ik heb er een beeld van en dat beeld stemt overeen met de toiletten van komida. In het sanitair van het studentenrestaurant zijn de muren inspiratieloos, kan men bij een atoomaanval schuilen onder de pompbakken en moeten piemeleigenaars bij de urinoirs naar een gaatje in de vloer mikken. Waarom zou je investeren in een opvangbak en leidingen als de urine meteen naar de afvoerpijp onder de vloer kan? Om de mistroostige boel wat op te fleuren, besloot een aantal creatievelingen om aan de slag te gaan met alcoholstift op de binnenkant van de toiletdeuren. Het is niet verwonderlijk dat er in kleine ruimtes die voorbehouden zijn voor ontlasting vooral obscene tekeningen en opschriften terug te vinden zijn. Wie eerder een preutse ziel is, kan in de herentoiletten genieten van een mooie tekening van (de aseksuele) Octo.

Z-gebouw – Groenenborger

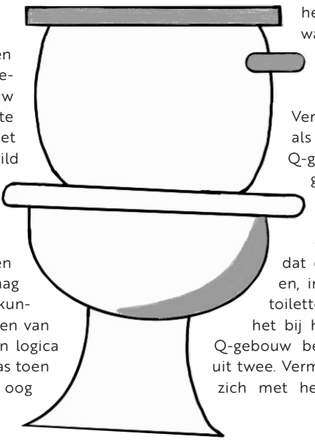
Een sanitaire stop in het Z-gebouw valt samen te vatten in één woord: inefficiëntie. Omdat er een drinkwaterpomp vlak voor de deur staat, barricaderen dorstige zielen ongewild de ingang van de herentoiletten. Binnenkamers gaat het barricaderen vrolijk door. Wie plaats neemt aan het linkse urinoir staat vlak voor een wc-deur. Ongemakkelijke situaties verzekerd! Als dat allemaal nog niet erg genoeg is, zijn de muren azuurblauw en felgroen, een combinatie waar zelfs een kleurenblinde hoofdpijn van krijgt.

K-gebouw – Stadscampus

Hoewel ik een cynicus ben, zie ik het leven soms door een roze bril. Sommige toiletten behoeven geen oeverloos gejeremieer. Neem nu het sanitair in het K-gebouw, ook gekend als Aula Rector Dhanis. Akkoord, met hun standaardinrichting en basiscomfort leggen deze toiletten de lat niet hoog, maar een wc is per slot van rekening ook maar een wc, geen bibliotheek, aula of café waar studenten doorgaans hun uren slijten. In de meeste gevallen vertoeft men er slechts luttele minuten, langer als de darmen dienstweigeren of juist zeer actief zijn. In de meeste gevallen volstaat het sanitair in het K-gebouw dus. Al schuilt er een addertje onder het gras: het regenwater waarmee de wc's gespoeld worden, is bruin. Ik wandel wel eens door de regen – meestal onvrijwillig – maar zag nog nooit bruine regendruppels neerplenzen. Waarom heeft het spoelwater in het K-gebouw dan wel die kleur? Na elke sanitaire stop in het gebouw breek ik mijn hoofd over die kwestie. Is er iemand van het departement Infrastructuur die mij een verlossende verklaring geven kan? Alvast bedankt!

G-gebouw – Middelheim

Ofwel heb ik sterkere brilglazen nodig, ofwel draagt het mannelijke toileticoon van het G-gebouw effectief een kilt. Misschien een geste voor Schotse Erasmusstudenten? Het zorgde er wel voor dat ik ongewild in de damestoiletten verzeild raakte. Omdat de lichtschakelaar enkel op de tast te vinden was en ik dus enkele minuten in het donker vertoefde, was ik mij eerst van geen kwaad bewust. Het G-gebouw mag dan wel de uitvalsbasis zijn van wiskundigen en informatici, bij het plaatsen van de schakelaars was enige vorm van logica ver te zoeken. Het dubbeltje viel pas toen het licht aansprong en ik oog in oog stond met een tampondispenser. Verder doet het G-gebouw aan kunst in het kleinste kamertje: geen puberale alcoholstifttekeningen, maar serieuze kunst in kaders. Wiskundigen en informatici urineren in stijl.

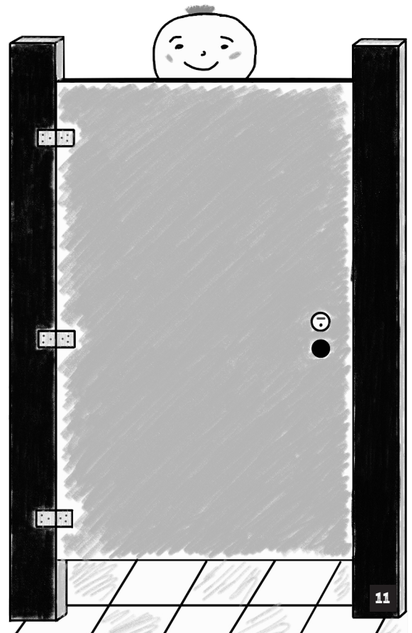

M-gebouw – Stadscampus

Op mijn middelbare school hadden we twee toiletten: de versleten barak waar de plaatselijke patsers drugs dealden en de kraakschone glazen nieuwbouw die we het *piespaleis* noemden. Het *piespaleis* van UAntwerpen huist in het M-gebouw. Bij een prestigieus gebouw horen nu eenmaal prestigieuze toiletten met stijlvolle rode muren, massieve spiegels en glinsterende toiletpotten. Alleen de wc-hokjes vallen klein uit, maar wie heeft er nu ook nood aan ruime wc-hokjes? Wie zo nodig een pirouette wil draaien, heeft ruimte genoeg aan de wastafels.

Q-gebouw – Drie Eiken

Verwacht het onverwachte als je de trappen van het Q-gebouw afdaalt. Er lijkt maar geen eind te komen aan de dames- en herentoiletten die parallel naast elkaar lopen. Wie denkt dat één rij toiletten, wastafels en, in het geval van de herentoiletten, urinoirs volstaat, heeft het bij het verkeerde eind. In het Q-gebouw bestaan alle goede dingen uit twee. Vermoedelijk heeft M.C. Escher zich met het ontwerp gemoeid. Het opschrift op de lage deur van de herentoiletten is al even surreëel. Strenge drukletters melden dat de toegang tot de fecaliënpompen verboden is. Nog steeds twijfel ik of ik wel wil weten wat fecaliënpompen precies zijn. □

BIJZONDERE FACILITEITEN: EEN INTRODUCTIE

tekst: Isaline Van Tornhaut en Matthias Vangenechten
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Pebbles Antonissen

Studenten met een functiebeperking aan UAntwerpen kunnen bijzondere faciliteiten aanvragen. Bijzondere faciliteiten zijn redelijke aanpassingen aan lessen en examens om studenten met een functiebeperking zo veel mogelijk te compenseren. Maar wat is 'redelijk'? En wie bepaalt dat? Op die vragen probeert dit artikel een antwoord te geven.

UAntwerpen werkt met negen categorieën van functiebeperkingen zoals concentratiestoornissen, autismespectrumsyndroom of meervoudige functiebeperkingen. Afhankelijk van de specifieke noden kan je dan rekenen op uiteenlopende faciliteiten zoals extra tijd om examens af te leggen, examenspreiding, vervroegde toegang tot de webcolleges, het kiezen van de eigen zitplaats in het examenlokaal, medicatiegebruik tijdens het examen, digitaal cursusmateriaal, het gebruik van voorleessoftware of toegang tot de liften of de parking. Voor de duidelijkheid: deze lijst is onvolledig.

evolutie

Volgens de cijfers vinden studenten almaar beter hun weg naar de bijzondere faciliteiten. In het academiejaar 2022-2023 maakten 1.701 studenten gebruik van bijzondere faciliteiten aan UAntwerpen, op een populatie van 25.230. In de faculteiten Rechten en Geneeskunde- en Gezondheidswetenschappen is de verhouding van studenten die gebruik maken van bijzondere faciliteiten met 5% het kleinst, terwijl de faculteiten Ingenieurswetenschappen en Ontwerpwetenschappen met 10% het grootste aandeel telt. De afgelopen tien jaar is het aantal studenten met bijzondere faciliteiten op alle faculteiten minimaal verdubbeld, meestal verdrievoudigd of verviervoudigd. In ons vervolgartikel gaan we dieper in op die cijfers.

Als we naar het niveau van de functiebeperkingen kijken, leren we dat veruit de grootste groep van functiebeperkingen onder leerstoornissen vallen. Daarbij is opvallend dat het aantal studenten met bijzondere faciliteiten vanwege een concentratiestoornis de afgelopen tien jaar is vertienvoudigd. Een van de verklaringen daarvoor is dat het aantal nieuwe diagnoses van concentratiestoornissen is toegenomen in de afgelopen tien jaar. Die toename kan het gevolg zijn van het feit dat ADD en ADHD steeds bekender zijn bij hulpverleners, leerkrachten en ouders, en dat de stoornis door hen ook beter wordt herkend. Ook de betere bereikbaarheid van de hulpverlening kan een rol spelen.

Wil dat zeggen dat er exact 1.701 studenten zijn met een functiebeperking aan UAntwerpen? Nee, bijzondere faciliteiten worden niet automatisch toegekend, het is de student zelf die een aanvraag moet verrichten.

aanvraagprocedure

Je hebt nood aan bijzondere faciliteiten, hoe begin je daaraan? Eerst zal je op de site van UAntwerpen een online aanvraagprocedure doorlopen. Bij het indienen van een aanvraag wordt er gevraagd om bepaalde documenten en bewijsstukken bij te voegen die elks op zich aan bepaalde voorwaarden horen te voldoen en per functiebeperking variëren. Alle functiebeperkingen worden case per case bekeken. Dat maakt dat het bij sommige functiebeperkingen vereist is om jaarlijks een nieuwe aanvraag in te dienen, terwijl het bij andere functiebeperkingen mogelijk is een permanent statuut te verkrijgen, bijvoorbeeld bij concentratiestoornissen.

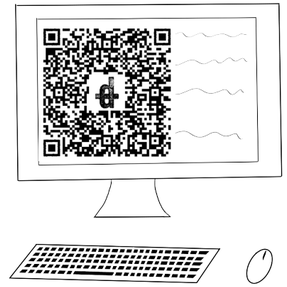
Bij de aanvraagprocedure kan je op de hulp rekenen van de zorgcoördinatoren die de inkomende vragen behandelen. "Via de digitale intake komt het dossier van studenten bij ons terecht", vertelt Isabelle Yaramis, een van de zorgcoördinatoren aan UAntwerpen. "Studenten kunnen zelf een gesprek aanvragen tijdens de intakeprocedure. Bijvoorbeeld wanneer blijkt dat de voorgestelde bijzondere faciliteiten onvoldoende zijn. Op basis van hun dossier nodigen we studenten soms zelf uit, dat gebeurt bij complexe dossiers. Afhankelijk van de noden en moeilijkheden bekijken we dan hoe de bijzondere faciliteiten de aanwezige moeilijkheden kunnen compenseren."

Van de 709 nieuwe aanvragen in het academiejaar 2022-2023 werd 85% goedgekeurd. Meestal worden aanvragen afgekeurd omdat de benodigde documenten ontbreken.

beoordeling

De zorgcoördinatoren beoordelen ook de ingediende aanvragen. "Je aanvraag moet uiteraard alle bewijsstukken bevatten, maar het is niet zo dat je geen recht hebt op bijzondere faciliteiten wanneer je aanvraag in eerste instantie onvolledig is. Mocht je geen bewijsstukken opladen of niet de juiste bewijsstukken hebben, brengen we studenten daarvan desnoods herhaaldelijk op de hoogte zodat ze dit nog in orde kunnen brengen."

"De Commissie Redelijke Aanpassingen kent het statuut bijzondere faciliteiten toe nadat de zorgcoördinatoren de bewijsstukken hebben nagekeken." Ook eenmaal je aanvraag is goedgekeurd, ben je er nog niet helemaal. "De faculteiten kunnen je aanvraag voor bijzondere faciliteiten nog afkeuren op basis van bepaalde criteria, namelijk aanvaardbaarheid, haalbaarheid en verdedigbaarheid. Zo wordt extra tijd meestal goedgekeurd behalve waar tijdsdruk deel uitmaakt van de eindcompetentie, zoals bij een stationsproef in geneeskunde."

nieuwe intaketool

"Onze ervaring is dat studenten weinig problemen hebben met de online aanvraagprocedure", aldus Isabelle Yaramis. "Dat neemt niet weg dat we ons continu de vraag stellen hoe we onze dienstverlening voor studenten kunnen verbeteren. Zo zijn we bezig met een nieuwe intaketool die vanaf volgend academiejaar zou worden uitgerold. Die zou nog helderder en overzichtelijker zijn en ook voorzien zijn van een betere lay-out op maat van het nieuwe Studentenportaal. Een verbeterpunt is dat je (te) veel moet lezen om de aanvraagprocedure te doorlopen. We zijn met een thesisstudent videomateriaal aan het opnemen zodat we informatie op verschillende manieren kunnen aanreiken om tegemoet te komen aan de verschillende manieren van informatieverwerking. Dat is een *work in progress*."

Je online aanvraag moet ten laatste op **13 oktober** ingediend zijn in het eerste semester, de deadline in het tweede semester is **1 maart**. Er zijn omstandigheden denkbaar waarbij je hierna ook nog je aanvraag kan indienen: dat geldt voor buitenlandse studenten, studenten met een recente diagnose of laattijdige inschrijvers. Een zorgcoördinator contacteren is in deze gevallen aangewezen. Voor meer info: scan de QR-code.

topsporter of kunstenaar

Ook studenten die aan topsport doen of kunstenaar zijn, kunnen rekenen op bijzondere faciliteiten. De procedure heeft veel weg van degene we hierboven hebben beschreven: je doorloopt via de site van UAntwerpen een intake, je levert de gevraagde bewijsstukken aan binnen dezelfde deadlines en bij goedkeuring kan je afhankelijk van je situatie rekenen op faciliteiten zoals examenspreiding of een alternatief voor verplichte aanwezigheden. “Gesteld dat je als topsporter in het buitenland traint of een wedstrijd hebt, moet je ook elke keer op papier een bewijs aanleveren dat je dan in het buitenland vertoeft. Louter beschikken over een topsportstatuut is geen vrijbrief om telkens afwezig te zijn in verplichte colleges”, vertelt studentenbegeleidster Vicky Feremans. Zij stipt ook aan dat de procedure enigszins verschilt van bijzondere faciliteiten voor functiebeperkingen. “Als het gaat over het topsport- of kunstenaarsstatuut beoordelen aparte commissies de ingediende aanvragen, respectievelijk de Sportcommissie of de Commissie Cultuur. Zij gaan na of de student in kwestie een voldoende hoog niveau behaalt om het statuut te verwerven. Dat betekent ook dat topsporters en kunstenaars hoe dan ook jaarlijks een aanvraag moeten indienen. Het is niet omdat zij het ene jaar een hoog niveau halen, dat dat het jaar erna ook nog het geval is.”

oproep

We geven toe, dit was een droog staaltje theorie. dwars wil nu de theorie toetsen aan de praktijk. Hoe toegankelijk is UAntwerpen werkelijk? Om dat te weten te komen, hebben we jouw hulp nodig. Heb je bijzondere faciliteiten of heb je ervaring met de beschreven aanvraagprocedure en wil je anoniem je verhaal delen? Spreek een van onze redactieleden aan, contacteer onze redactie via sociale media of stuur ons een mail op contact@dwars.be. Het resultaat lees je in een volgende editie van dwars. □

FAQ RECTORVERKIEZINGEN

Dit academiejaar vinden in het tweede semester de rectorverkiezingen plaats. Maar wat houden de rectorverkiezingen in? De belangrijkste vragen op een rijtje:

Wat is een rector?

Een rector is eigenlijk een beetje de baas van de universiteit. Hoewel de rector zelf een gewoon hoogleraar is (dat wil zeggen dat hij de hoogste graad van professor heeft) bestaat zijn taak voornamelijk uit het besturen van de universiteit. Je zal de rector ook in de pers zien opduiken om de belangen van de universiteit te behartigen en op officiële momenten zoals de opening van het academiejaar geeft de rector speeches. Misschien dat de rector tussendoor nog een lesje geeft, maar vrijwel al zijn tijd besteedt hij aan vergaderen. Veel vergaderen. Natuurlijk kan hij niet alles in zijn eentje beslissen, daarvoor is een universiteit een te gelaagde organisatie. Er zijn tig van raden en commissies die binnen bepaalde domeinen een bepaalde beslissingsmacht hebben. We schrijven “een bepaalde”, omdat lang niet altijd transparant is wie wat wanneer beslist. Dat klinkt onhandig en dat is het ook, maar dat is voor een andere keer.

Wat zijn verkiezingen?

‘Een verkiezing is een methode waarbij een aantal personen, de kiesgerechtigden, door middel van een stemming bepaalt aan wie een bepaalde functie, post of titel moet worden toegekend. Door middel van verkiezingen wordt bijvoorbeeld uitgemaakt wie of wat “de beste” is, bijvoorbeeld bij het Eurovisiesongfestival of bij de Miss Worldverkiezingen.’ (bron: Wikipedia)

Wat zijn rectorverkiezingen?

Dat zijn verkiezingen waarbij een nieuwe rector wordt gekozen. Die verkiezingen vinden om de vier jaar plaats. En dus ook dit academiejaar, ergens in maart. De oude rector kan eenmaal herkozen worden. Omdat het tweede ambtstermijn van de huidige rector ten einde loopt, is hij geen kandidaat bij de volgende rectorverkiezingen. Wie dan wel kandidaat is, zal in de loop van het eerste semester stilaan duidelijk worden. In de wandelgangen van de universiteit gonst het al van de namen, maar de kandidaturen worden pas geofficialiseerd in januari. We willen het niet als een gunst doen klinken, maar ook studenten kunnen stemmen.

Oké, boeiend.

Geen reden om zo sarcastisch te doen. Rectorverkiezingen zijn de ideale gelegenheid om het eens ten gronde te hebben over wat een universiteit moet zijn en welke de te varen koers is. Niet in gesloten kamertjes, maar openlijk. De kandidaten voeren campagne en de botsende visies zullen onderwerp van publiek debat zijn. Eigenlijk is het een soort van universiteitsbreed therapeutisch momentje. Daarom zal dwars de komende edities flink berichten over de rectorverkiezingen. Over de procedure, over de kandidaten, over hoe je als student kan stemmen en niet in het minst over wat er op het spel staat.

Niet zo opgewonden, het was niet sarcastisch bedoeld.

Mijn excuses. □

tekst: Matthias Vangenechten
beeld: Emma Mertens
lay-out: Remco Terryn

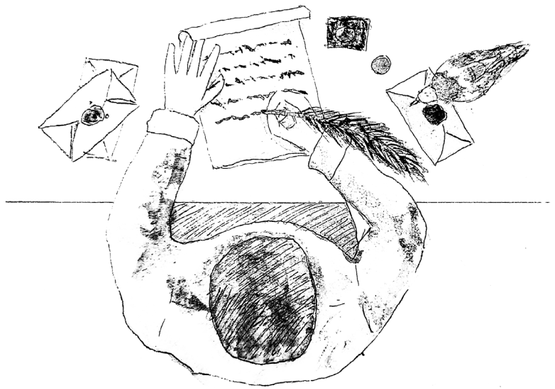
BRIEF AAN DE TOEKOMSTIGE RECTOR

In aanloop van de rectorverkiezingen schrijft onze redacteur enkele brieven aan de toekomstige rector waarin hij zich zo vrij voelt hun aanbevelingen en suggesties te doen. Aanbeveling één: voer basisfinanciering in.

Geachte toekomstige rector

Ik weet nog niet wie u bent, u weet nog niet dat u rector wordt en toch zal ik elke dwars, het blad dat u trouw letter per letter leest, een brief aan u richten. Daar komt bij dat ik, dit verwaarloosbare praktische bezwaar ten spijt, zelfs de innige hoop koester dat er een vruchtbare briefwisseling tussen ons zal ontspruiten. Laat ik u om te beginnen al proficiat wensen met uw aanstelling als CEO van een best logge en verspreid gelokaliseerde onderneming. En ja, dat wil zeggen dat u als rector kennis krijgt van alle problemen in alle diensten, departementen en faculteiten en men met een blik-van-allerlaatste-hoop naar u zal kijken. U zult begripvol knikken en doen alsof u het snapt. Gelukkig kunt u op de trouwe steun rekenen van valorisatiemanagers en financieel dwarsliggers die zich hebben bekwaamd in het vormen van zinnen met woorden als *efficiëntie*, *performanter* en *optimaliseren*. Woorden die onheil aankondigen.

Zo zult u opstaan en gaan slapen met het idee dat uw universiteit *competitief* moet zijn. En voor die competitieve universiteit heeft u niet zomaar een peloton academici nodig die toevallig uitblinken in hun vakgebied, briljante onderzoekers zijn en zelfs bevlogen lesgevers. U hebt academici nodig die met de voeten in de wereld staan: u bedoelt academici die weten hoe er geld in het laatje komt. Hoe laat u over aan hun academische vrijheid. Academici met 47 publicaties per jaar. Wauw! Academici met 25 doctoraatsstudenten. Excellent! Academici met een vertakt netwerk in de Vlaamse industrie. Een voorbeeld voor eenieder! Academici die met steeds hetzelfde onderzoek, weliswaar in een ander geurtje of kleurtje, keer op keer externe financiering weten te bemachtigen. Strategische genieën! De academici op wie we trots kunnen zijn!

Het spijt me te zeggen, maar we aanschouwen hier een systeem dat zijn eigen kinderen tot de laatste teennagel gulzig verorbert. Oké, vastbenoemde proffen hebben niet te klagen over onzekerheid – hoogstens over de wekelijkse vergadermarathon, het wekenlang schrijven aan onderzoeksprojecten met een statistische slaagkans van enkele procenten en hun onomkeerbare vervelling in hun grote academische kinderdroom: manager spelen. Het al dan niet binnenhalen van externe financiering heeft gevolgen in de hele academische keten. Nog het meest voor de precaire organismen zoals postdocs die afhankelijk zijn van tijdelijke contracten, continu in concurrentie met elkaar treden om financiering binnen te halen en wier bestaanszekerheid afhangt van het welslagen van een extern financieringsproject. Na deze fase worden postdocs ofwel prof, ofwel verdwijnen ze uitgeput van de universiteit en leven daar nog lang en gelukkig, ofwel worden ze uitgeput prof. De eerste situatie komt het minst voor, de laatste situatie het tweede minst – meestal verdwijnen postdocs omdat er geen middelen zijn om hen te houden met als gevolg dat uw universiteit kennis verliest, waarna een nieuwe generatie postdocs ongeduldig klaarstaat om leeggezogen te worden en geruisloos van de universiteit te verdwijnen.

Ik snap dat u dit kwantitatief bevestigd wil zien. Uit de welzijnsenquête van 2016 blijkt dat onder academici aan UAntwerpen het binnenhalen van financiering de grootste stressbron is. Wat de meest recente welzijnsenquête uit 2020 hierover vertelt, kan ik u helaas niet meedelen. De resultaten ervan worden niet gepubliceerd, ook niet voor personeelsleden die de enquête konden invullen. Als toekomstig rector kunt u de resultaten vast wel achterhalen. Over openbaarheid van bestuur en transparantie heb ik het met uw permissie graag in een volgende brief.

En ja, u zal misschien de dooddoener der dooddoeners al hebben geëxclameerd dat het allemaal zo eenvoudig niet is en dat kritiek hebben zonder oplossingen te bieden gemakkelijk is. Wel, een begin van zo'n oplossing kan basisfinanciering zijn. Basisfinanciering houdt in dat academici een toelage krijgen die niet afhankelijk is van competitie. Dat genereert zekerheid om onderzoek te kunnen voeren en vrijheid om onderzoek te kiezen en in mindere mate af te hangen van externe financiers. Met basisfinanciering hebben academici de ademruimte om niet in een permanente wedloop te verzeilen van geld binnen te halen. Ik beloof hier werkelijk geen gewoonte van te maken, maar ik citeer deze ene maal de rector van UGent, waar onlangs is beslist dat professoren jaarlijks een toelage van 30.000 euro krijgen: "Onderzoeksfinanciering zit vaak ingebed in een competitief systeem. Dat heeft talrijke voordelen, maar momenteel is de balans zoek. Overdreven competitie gekoppeld aan sommige klassieke financieringsinstrumenten staat nog te vaak samenwerking tussen onderzoekers in de weg."

U moet tot slot weten dat deze brief er sowieso zou zijn gekomen, ongeacht beslissingen aan andere universiteiten. De afgelopen drie jaar sprak ik voor tal van gelegenheden met tal van academici. Ook al ging het over een volslagen andere kwestie, op wonderlijke wijze kwam basisfinanciering steevast ter sprake en dat zonder inspanningen mijnentwege. Nimmer kreeg ik te horen dat het nutteloos is, altijd werd de noodzaak beklemtoond. De honger in de ogen van mijn gesprekspartners verraadde dat het niet zomaar een bevlieging is. Wie zich engageert om basisfinanciering in te voeren, zal op de dag van de rectorverkiezingen beslist geen mal figuur slaan. Durft u?

Met geduld wacht ik op een omstandig antwoord.

Hartelijke groet

Matthias

tekst: Matthias Vangenechten
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Emma Mertens

ANTWERPEN IN PERSPECTIEF

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Emma Mertens

DWARS RECENSEERT

tekst: Emma Mertens
beeld: Fien Pauwels
lay-out: Remco Terryn

bibkoffie

De bib is de ideale thuishaven voor hardwerkende studenten, dat weet iedereen. Dat hard werk hand in hand gaat met vermoeidheid en bijgevolg enorme hoeveelheden koffie, weet ook iedereen, incluis UAntwerpen dat vorig academiejaar een gigantisch high-tech *koffiemachien* in de inkomhal van de bib op de Stadscampus liet plaatsen. Ik hoor u denken hoe geweldig dat moet zijn voor al die vermoeide studenten in drukke periodes, maar niets is minder waar. Door de ingewikkelde aard van het koffiezetapparaat moest ik met enige schaamte de hulp van een van mijn medestudenten vragen om hem aan de praat te krijgen. Ik kan me trouwens niet voorstellen hoe oudere personeelsleden het apparaat bedienen. Toen het me gelukt was een koffie te bestellen, moest ik daar maar liefst 2,70 euro voor neertellen. Ik schrok, maar ik had tenminste een tas koffie, dacht ik. Fout gedacht, de broze, kleine beker zwarte koffie stelde me diep teleur. Hij was bitter en ik kon mijn grimas niet verbergen voor de bibgangers rondom mij. Als je al te moe bent om je te concentreren op je studies, raad ik je niet aan om het koffie-automaat een kans te geven. Houd dat best voor dagen waarop je genoeg draagkracht hebt om er vijf minuten te staan.

zelfstudiepakket wiskunde

Je kent het wel, die zomerse blues die je doen hunkeren naar je tijd aan de universiteit. Je slentert nooit doelloos door de Antwerpse straten, want er zijn altijd hoorcolleges die op je wachten en als je geen les hebt, kan je studeren in de bibliotheek. Tijdens de zomer verveel ik me stierlijk en kijk ik zelfs weemoedig terug op die mooie tien maanden van het jaar. Om dat gevoel te verhelpen besloot ik een zelfstudiepakket van UAntwerpen ter hande te nemen. Na wat snuisteren in de eindeloze lijst aan voorbereidingspaketten van allerlei opleidingen, zag ik uiteindelijk het lemma wiskunde. Vanwege mijn studie Taal- en letterkunde en mijn natuurlijke afkeer voor het onderwerp, kom ik niet veel in contact met wiskundige materie: ik behaalde vorig academiejaar met veel moeite en bijlessen een tien voor statistiek. Omdat wiskunde steeds belangrijker wordt in deze groeiende wetenschapsmaatschappij, besloot ik dat het tijd was om mijn kennis bij te schaven. Het zelfstudiepakket overweldigde me mateloos met haar oneindige lijst van onderwerpen die allemaal ook nog eens genoten van een aparte onderverdeling. Verder vond ik de vormgeving van het platform 'Aan de Slag' enorm chaotisch waardoor het me maar liefst een half uur kostte om nog maar te beginnen aan de inleidende aanvangstest. Na die test ging ik moedig door en koos ik ervoor verder te gaan met veeltermen en vergelijkingen. Het redelijk eenvoudige onderwerp wordt uitgelegd met maar liefst 56 pagina's aan theorie, die grotendeels bestonden uit een samenraapsel van elliptische zinnen, naamwoordstijlen en passiefzinnen. Bij nader inzien had ik beter gefocust op de inhoud van de tekst in plaats van de penibele stijl ervan. Ik behaalde namelijk een score van vier op tien op de test, waardoor de moed me volledig in de schoenen zakte. Ik probeerde al mijn moed nog samen te rapen om door te zetten, maar het is me gewoonweg niet gelukt. Je mag dat op mij steken, maar ik steek het liever op de gammele zinsconstructies die me steeds maar om het hoofd bleven slaan. Daar krijgt een mens al eens hoofdpijn van.

de Verkenningsdagen

De Verkenningsdagen zijn verschillende reeksen driedaagsen in de Hoge Rielen voor toekomstige eerstejaars. Het is de bedoeling dat die eerstejaars met een voorsprong beginnen aan hun academiejaar doordat ze tijdens de Verkenningsdagen al wegwijs gemaakt worden in het universiteitsgebeuren en er al vrienden kunnen maken. Ik ging dit jaar maar liefst twee keer mee. Ik vertrok met weinig zin omdat ik totaal geen natuurmens ben. Ik neem graag lange douchebeurten en eet graag uitgebreide maaltijden die ik in alle rust heb kunnen klaarmaken zonder eventuele muggen of vliegen te moeten ontwijken. Toch hebben de Hoge Rielen me als mens compleet veranderd. Op dag een speelde ik enthousiast mee met kat en muis, iets waar ik in Antwerpen mijn neus voor zou optrekken. Zelfs toen mijn – lightwash – jeansbroek vuil werd, bleef ik ongeremd doorrennen. Daarnaast deed ik mee met de workshop Griekse dans in een krakkemikkige hangar met honderd zwetende studenten en bleek ik daar geen probleem mee te hebben. Na die formatieve ervaring kan ik niet anders dan concluderen dat de Verkenningsdagen als een soort natuurlijke cleansing dienen die de eerstejaars helemaal omvormt tot echte studenten, en mij als begeleider trouwens ook. □

DE DONKERE KAMER VAN MOLCHAT DOMA-KLES

tekst: Lucas Van Looveren
beeld: Kanaplav+Leydik (extern)
lay-out: Pebbles Antonissen

De jaren tachtig zijn terug van weggeweest: *Stranger Things* is het goudhaantje van Netflix, The Smiths-T-shirts gaan vlot over de toonbanken van tweedehandskledingwinkels en het is sinds kort sociaal aanvaard om studentensoirees bij te wonen in smaakloze trainingspakken. Waarom grijpt Gen Z terug naar de jeugdjaren van hun eigen ouders? Zijn we nostalgisch naar een periode waarin sociale media het zelfbeeld nog niet ondermijnden? Een interessante kwestie voor masterstudenten zonder thesisonderwerp, maar als doorgewinterde muziekliefhebber buig ik me liever over de revival van de *eighties sound*. Met een beetje goede wil kan je zelfs stellen dat *As it Was* van Harry Styles schatplichtig is aan de muzikale nalatenschap van de jaren 1980, maar dwars doet haar naam graag eer aan en zet liever muzikale acts in de kijker die doorgaans onder de radar blijven. Neem nu het Wit-Russische Molchat Doma…

Molchat Doma, wat in het Russisch zoveel betekent als 'leeg huis', is een drietal uit de buitenwijken van Minsk dat oerdegelijke darkwave aflevert, een genre dat even duister is als de naam doet vermoeden. Darkwave kan gezien worden als het depressieve broertje van de new wave, een genre dat zelf niet bepaald positief in het leven staat. In het genre beperkt de instrumentatie zich doorgaans tot een dreunende bas, een strakke drumcomputer en hoekige synthesizers. De songteksten roepen een gevoel van ontvreemding op dat nog extra in de verf wordt gezet door de lo-fi-opnameapparatuur. De heren van Molchat Doma wijken niet af van deze formule die muziek oplevert die behoorlijk dansbaar is – als naar je schoenen staren in een mistige nachtclub tenminste je idee van een geslaagde avond is.

Wie goed naar de muziek van Molchat Doma luistert, hoort de invloeden van West-Europese newwave-grootheden zoals Depeche Mode, Joy Division en The Cure. De bandleden zelf zien het Russische Kino als hun grote voorbeeld, een band die vanaf de tweede helft van de jaren 1980 furore maakte met maatschappijkritische synthpop en postpunk. De idolatrie voor Kino verklaart waarom frontman Egor Shkutko het Wit-Russich, zijn moedertaal, inruilt voor het Russisch, een taal waar hij zich naar eigen zeggen beter in kan uitdrukken. Nu is het in de newwavescene gebruikelijk om het Engels links te laten liggen. In een ver verleden bestormden Grauzone en DAF het hemelgewelf met Duitstalige songteksten en het Franse Gwendoline en het Nederlandse De Ambassade namen onlangs nog platen op in hun eigen moedertaal, maar geen enkele taal leent zich beter tot het genre dan het Russisch. Shkutko maakt handig gebruik van de taal van Tolstoj om duisternis op te roepen: terwijl hij onverstaanbaar bromt in de strofes, schakelt hij in de refreinen over naar een heldere zangstem waar radeloosheid in schemert. Wie de songteksten in Google Translate gooit, leest de hersenspinsels van een sombere eenzaat in een mistroostige grootstad.

De muziek van Molchat Doma is de laatste jaren op het internet haar eigen leven gaan leiden. De band is uitgegroeid tot het boegbeeld van de doomerbeweging, een subcultuur die vooral aangehangen wordt door cynische jongemannen die zich afkeren van de westerse maatschappij. De band staat met stip genoteerd in gespecialiseerde doomerplaylists en op TikTok duikt hun muziek op in korte filmpjes die het leven in voormalige Sovjetmetropolen cultiveren. De band krijgt weleens het verwijt dat ze jongelingen in de armen van Vladimir Poetin sturen: het beeld dat ze schetsen van de voormalige Sovjet-Unie stemt namelijk overeen met de ideologie van de Russische president. Hun voorliefde voor brutalistische bouwwerken – een terugkerend element in hun artwork – kan eveneens gezien worden als een glorificatie van de Sovjetcultuur. Molchat Doma is weliswaar maatschappijkritisch, maar aangezien de bandleden jarenlang geen duidelijke standpunten innamen, hadden muziekliefhebbers het raden naar hun politieke voorkeuren. De keuze van de bandleden om niet op de barricaden te gaan staan is begrijpelijk als je weet dat hun geboorteland Wit-Rusland zogenaamd de laatste dictatuur van het Europese continent is. Toen de bandleden naar de Verenigde Staten verkasten om hun internationale carrière uit te bouwen, kwam er een einde aan hun stilzwijgen. Na de inval van de Russische troepen in Oekraïne keerden ze zich tegen het regime van Vladimir Poetin.

Molchat Doma is niet alleen op politiek vlak slachtoffer van zijn eigen succes. Het trieste dieptepunt is de TikTok-hype waarbij zelfverklaarde stylisten de inhoud van hun kleerkast de revue laten passeren op de tonen van het nummer *Sudno (Boris Ryzhy)*, een wrange keuze als je het levensverhaal van Boris Ryzhy, de dichter waaraan het nummer is opgedragen, kent. Ryzhy is de Russische evenknie van Jotie T'Hooft, een getormenteerde ziel die met verslavingen en depressies kampte en op jonge leeftijd zelfmoord pleegde. *Sudno (Boris Ryzhy)* heeft dus in de verste verte niets met kleerkasten te maken. De ik-persoon in het nummer worstelt met suïcidale gedachten wanneer hij alleen in een donkere kamer zit waar het enige interessante voorwerp een glazuren bedpan *(waar 'Sudno', wat evengoed 'vat' of 'schip' kan betekenen, wellicht naar verwijst, n.v.d.r.)* blijkt te zijn.

Het werk van Molchat Doma leent zich dus niet voor online frivoliteiten. Luister bij voorkeur naar Molchat Doma tijdens een toch door een stedelijke no-gozone om de bezongen tristesse aan den lijve te ondervinden. Ik heb het deze zomer proefondervindelijk getest in een Franse grootstad. Het waren wel niet de vrolijkste veertig minuten van mijn leven… □

MINDFULNESSCONCERT

Mediteer jij elke avond met WikiHow of Headspace en wil je jouw mindfullness naar een hoger niveau tillen? Zijn luidruchtige concerten niets voor jou? In november verwelkomt Rubi je op een heus mindfullnessconcert.

Namoradze bestudeert met zijn werk verschillende aspecten van twee op het eerste zicht verschillende domeinen: neuropsychologie en klassieke muziek. Hij houdt zich bezig met de impact van muziek op onze hersenen en bestudeert de impact van mindfulness en mentale beheersing op muzikale uitvoering en op muzikale perceptie. Dat doet hij omdat oefeningen in mindfulness en een betere beheersing van ons bewustzijn onze muziekbeleving in grote mate zouden beïnvloeden. Het is die invloed waar deze voorstelling om draait. De sessie is een combinatie van gesprekken en geleide meditaties en het pianospel van Namoradze. Die samensmelting van de beroepsdomeinen van de maker is bedoeld om de luisteraar bewuster te maken van hun luisterervaring met als einddoel een zo diep mogelijke muziekervaring te beleven.

Neem dus een duik in je eigen bewustzijn tijdens de avondsessie in de Koningin Elisabethzaal. Wie weet brengt het je tot nieuwe perspectieven op de klassieke stukken van Namoradze. □

Al in meditatieve sferen? Houd dan onze socials in de gaten! dwars geeft een duoticket weg voor het mindfulnessconcert op 25 november in de Koningin Elisabethzaal.

CULTUURKALENDER

U stArt: Kunstklap & Biertasting
wandeling, Stadscampus Gebouw R

24/10, 22/11, 12/12

De Filmclub
film, Stadscampus S.R. 201

11/10, 25/10

Mindfulnessconcert met Nicolas Namoradze
Koningin Elisabethzaal, Antwerp Symphony Orchestra

25/11

Liefde en Lyriek met Kevin John Edusei
Koningin Elisabethzaal, Antwerp Symphony Orchestra

12/10

DURF DWARS TE LIGGEN

infoavond | woensdag 18 oktober | 17u - 19u | Prinses16
Snacks will be present, will you?

DE TERUGKEER VAN INFECTIEZIEKTEN

Na een toename van de ziekte lepra in de Amerikaanse staat Florida blijkt dat ook een aantal andere infectieziekten zoals syfilis, gonorroe en mazelen een terugkeer maken in de westerse wereld. De ziekten klinken voor ons als middeleeuws, maar het idee dat ze enkel in een lang verleden tijd voorkwamen blijkt toch niet waar te zijn. Ik sprak met Ludwig Apers, dokter tropische geneeskunde verbonden aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde. Hij legt me uit hoe dat komt en hoe gevaarlijk die terugkeer zou kunnen zijn: "Er zijn vijf infectieziekten die in België de kop opsteken, elk met hun eigen evolutionair proces."

lepra

"Lepra is een ziekte die nooit volledig verdwenen is en ook nooit volledig zal verdwijnen. Dat heeft ermee te maken dat het een zogenaamde zoönose is, een ziekte die niet alleen bij de mens, maar ook bij andere zoogdieren voorkomt. Zo zijn het gordeldieren die in Florida de toename van de ziekte veroorzaakten. De leprabacil zal dus nooit verdwijnen omdat hij effectief in de natuur voorkomt. Daar gebruikt hij andere zoogdieren om zo te overleven. Er zijn dan ook een aantal landen waar lepra endemisch is, wat betekent dat de bacterie altijd aanwezig is. Brazilië is een van die landen waar er altijd lepra zal zijn. Om die reden zien we in ons instituut nog steeds een of twee gevallen van lepra op jaarbasis. Het gaat dan over mensen die besmet raakten met de ziekte in een endemisch gebied." Voor een plotse epidemie moeten we niet vrezen, legt Apers uit: "Lepra is een enorm traag evoluerende ziekte, na de besmetting met lepra kan het jaren duren voor je symptomen vertoont. De verminkingen die we ons voor de geest halen bij lepra zullen we ook niet meer zien, ze waren het gevolg van jarenlang onbehandelde lepra. Ondertussen kunnen we lepra al bij de eerste symptomen behandelen met een antibioticum en doen we ook al aan contact tracing om verdere schade te beperken."

syfilis en gonorroe

Syfilis heeft een totaal ander mechanisme, vertelt Apers: "Het is geen zoönose, maar een seksueel overdraagbare aandoening die van mens tot mens overdraagbaar is. De ziekte die in de jaren zeventig en tachtig bijna volledig was uitgeroeid, is nu terug springlevend." Dat heeft te maken met een aantal redenen met menselijk gedrag als gemene deler, legt Apers uit. "Veranderende attitudes ten opzichte van seksuele praktijken zorgen voor een verminderd condoomgebruik. Het is tegenwoordig namelijk mogelijk om alle soa's makkelijk te behandelen, waardoor mensen niet meer bang zijn om een soa te krijgen. Die attitude gaat uiteraard in tegen wat wij altijd hebben proberen aanleren, namelijk om een soa te voorkomen zodat behandeling niet nodig is. Ook de angst voor hiv is afgenomen. Dat heeft te maken met prEP, Pre-Expositie Profylaxe, een medicijn om hiv te voorkomen. Wanneer de medicatie gebruikt wordt, is het bijna volledig zeker dat de persoon die onveilig seks heeft met een besmette persoon niet besmet geraakt. Dat je beschermd bent tegen hiv wil uiteraard niet zeggen dat je beschermd bent tegen andere soa's. Daardoor stijgt het aantal gevallen van syfilis en gonnoroe."

"Gonorroe heeft net zoals syfilis voor een stuk met veranderende seksuele praktijken en attitudes te maken, maar ook met het feit dat het moeilijk behandelbaar is. In tegenstelling tot syfilis is gonorroe een ziekte waarvoor er slechts één antibioticum bestaat dat effectief is als je het wil behandelen op een ambulante manier. Zowel menselijk gedrag als resistentie vormen dus het probleem. Wanneer de bacterie volledig resistent wordt tegen alle vormen van antibiotica, zitten we met een groot probleem wat betreft gevallen van gonorroe. We kunnen de soa dan niet meer ambulant toedienen, wat ervoor zorgt dat patiënten opgenomen moeten worden om de ziekte te behandelen. Ook de initiële gevallen zullen stijgen."

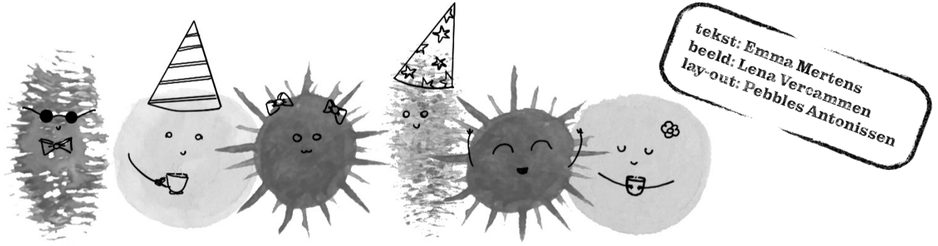
malaria, dengue, chikungunya

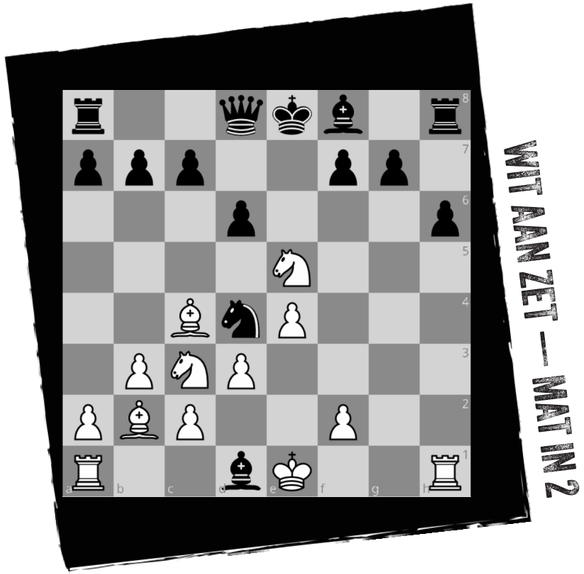
"Vectorgebonden infectieziekten zijn meestal virussen of parasieten die veranderen in frequentie als de vectoren *(organismen die ziekteverwekkers kunnen overdragen tussen twee gastheren, voornamelijk insecten, n.v.d.r.)* een ander leefgebied opzoeken. Die ziekten komen steeds vaker voor door de klimaatcrisis. Zonder de opwarming van de aarde zouden de exotische ziekten zich hier niet kunnen verspreiden. Momenteel ziet de situatie er niet zo goed uit. De exotische tijgermug is sinds kort steeds aanweziger in ons land door de veranderende ecologische omstandigheden. Zo'n vijftig jaar geleden was er nog geen sprake van tijgermuggen in ons land omdat het gewoonweg te koud was, maar de ecologische omstandigheden veranderen snel. Uit een rapport over tijgermuggen in Lebbeke blijkt dat de muggen zich daar hebben vermenigvuldigd, wat voordien onmogelijk was. De jonge muggen die hier geboren zijn, zijn uiteraard nog niet besmet, maar doordat de reisactiviteit zo hoog is in ons land, treffen we hier elke week gevallen van dengue. Dat is een tropische aandoening veroorzaakt door een virus dat wordt overgedragen door een tijgermug. Als de muggen die zich hier hebben vermenigvuldigd een besmette persoon steken en het virus overdragen aan iemand anders, kan er effectief een uitbraak van dengue in ons land komen." Die uitbraak is volgens Apers slechts een kwestie van tijd: "In het zuiden van Frankrijk zijn er al uitbraken van de tropische ziekten. Dat er tijgermuggen zijn ontdekt die zich hier hebben vermenigvuldigd, betekent dat een uitbraak in de nabije toekomst zeer denkbaar is."

mazelen

De verspreidig van mazelen kent dan weer een ander mechanisme dat wederom met menselijk gedrag te maken heeft, legt Apers uit. "We hebben het dan specifiek over 'vaccination hesitance'. Vaccinatiewantrouwen is een thema dat terug populairder is geworden, maar dat wantrouwen is er in feite altijd al geweest. Vooral bij sommige bevolkingsgroepen of mensen met een sterk religieuze achtergrond komt het vaak voor dat men twijfelachtig naar vaccinaties kijkt of ze gewoonweg weigert. Die verlaagde vaccinatiegraad zorgt er dan voor dat ziekten als mazelen terug de kop opsteken."

Als conclusie kunnen we gerust stellen dat veel van de oude ziektes die een comeback maken te wijten zijn aan menselijke nalatigheid. Zij het op vlak van klimaat, of op vlak van seksueel gedrag. Een verontrustende, maar enorm urgente boodschap voor ons allemaal. □

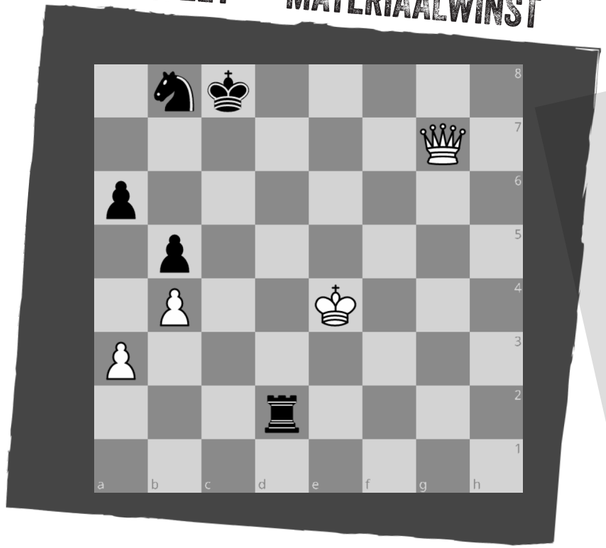
WIT AAN ZET — MAT IN 2

SCHAAKPUZZELS

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

PUZZELS

WIT AAN ZET — MATERIAALWINST

WOORDZOEKER

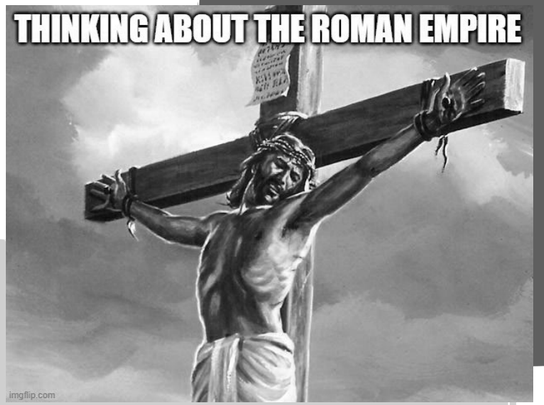
dwars aandachtig gelezen? In de woordzoeker hiernaast zijn acht woorden verstopt die stuk voor stuk voorkomen in deze editie. Vind je ze allemaal?

P	W	M	G	M	G	B	M	X	I	U	Z	N	Q	U
S	N	E	F	H	B	R	S	J	G	Z	R	Z	G	E
X	C	I	I	S	T	D	Y	E	K	B	B	X	M	J
Y	N	Q	A	F	K	X	A	E	E	K	I	J	Y	D
L	V	C	I	V	F	B	K	I	N	U	O	Y	N	E
F	B	G	B	M	Q	O	N	E	T	D	Y	I	S	O
H	V	H	U	X	A	O	K	P	H	P	H	I	H	H
T	L	L	T	M	H	M	H	B	F	J	E	D	D	S
Y	U	O	N	T	R	D	U	R	I	L	M	R	R	R
X	N	E	N	I	T	E	J	A	A	B	O	E	P	E
B	H	A	K	Q	A	D	G	P	L	B	S	C	P	S
H	U	J	X	Y	P	R	S	J	T	X	G	T	H	S
X	S	W	I	K	U	E	C	R	I	V	K	O	L	I
N	J	C	W	K	I	P	M	A	C	T	S	R	Q	V
F	H	B	Q	P	D	H	Q	W	S	U	I	A	O	X

			1					
			5					4
	1	6				3	8	2
	8			1	6	4	2	7
		4						
	2		3			8		6
8				5				9
7					4			8
	5		6	8	9	7		3

SUDOKU

VRAAG HET AAN COACH CONNY

SATIRE

Elke editie laat dwars Coach Conny in de problemen, bekommernissen en diepste zielenroerselen van studenten duiken. Heb je zelf een onoplosbaar vraagstuk? Stuur je vragen en verzoeken naar contact@dwars.be en wie weet lost Coach Conny ze wel op in een volgende dwarseditie.

Geachte Coach Conny,

Ik lees al járen uw rubriek in dwars en uw deskundigheid is zo mogelijk nog groter dan mijn eigen oprechtheid. Coach Conny, ik voel me de laatste tijd zo neerslachtig over de problemen die ons als mensheid overspoelen. De klimaatcrisis, de sociale ongelijkheid, de stijgende diepvriespizzaprijzen. Ik denk dat ik te gevoelig ben voor deze wereld. Wat moet ik doen? Anthonie

Beste Anthonie,

Ik kan je geruststellen. Je bent helemaal niet te gevoelig, je bent een ordinaire eersteklasaansteller. Eigenlijk kunnen de rijen aan de voedselbanken je niet schelen, maar omdat je leven zo leeg is als de brooddoos van mijn zesjarig ongelukje Wesley, praat je jezelf maatschappelijke betrokkenheid aan. Daarmee kun je je vast onderscheiden van je vriendjes met wie je een onvoorwaardelijke band voelt door de Lacostepolo's en fluwelen mocassins die jullie alleen in jullie jacuzzi niet dragen. Diep in je binnenste weet je het wel, dat je eigenlijk een waardeloze knul bent die domweg het geluk kende dat zijn wieg in Brasschaat stond en niet zoals tante Conny in een lekke industrieloods ter hoogte van de Merksembrug. Je hebt ouders die je Anthonie hebben genoemd en niet Anthony om maar niet in één adem te worden genoemd met Kelly, Jeffrey of Jordy. Mocht je nu nog een korreltje kundigheid of oprechtheid in je hebben, ja dan zou ik misschien nog zeggen: kom op Anthonie, zet je boosheid om in constructief engagement, je kunt het! Wat in jouw geval het hoogst haalbare is, is dat je binnen je competentiecirkel blijft in plaats van jezelf talenten toe te dichten die je niet hebt, nooit gehad hebt en nooit zult hebben. En jouw talenten zijn nu eenmaal liters bier zuipen en om half vijf 's nachts verkeersborden slepen van de Ossenmarkt naar het De Coninckplein en terug. Als het goed is, zeg ik het ook: hier ben je werkelijk een kei in. Doe zo voort, Anthonie! Meer kun je echt niet van je leven maken.

Het ga je goed,

Coach Conny

Hey Coach Conny,

Mijn vriend komt morgenavond langs en ik wil hem trakteren op een maaltijd die matcht met zijn persoonlijkheid. Heb jij nog goede receptjes voor fletse linzensoep uit blik? Merci alvast! Groetjes, Ella

Hey Ella,

Gelieve me niet met 'hey' aan te spreken.

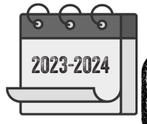
Ciaokes,

Coach Conny

tekst: Matthias Vangenechten
beeld: Amber Peeters
lay-out: Emma Mertens

ACADEMISCH JAAROVERZICHT

SATIRE

tekst: Matthias Vangenechten
beeld: Amber Peeters
lay-out: Remco Terryn

Wat mag je van UAntwerpen dit academiejaar verwachten? Het is een goede en terechte vraag. Laten wij hier nu toevallig een buitensporig betrouwbaar antwoord op hebben.

oktober

• De doop van studentenclub Sofia loopt niet helemaal conform het doopcharter. Op de Ossenmarkt moeten schachten zonder te braken tweets voorlezen van Rik Torfs.

• Wat dan gezegd van de doop van studentenclub Ingenium? Schachten krijgen in hun oor gefluisterd dat Ben Weyts nog steeds minister van Onderwijs is.

november

• UAntwerpen snapt dat de prijzen in de komida nog maar weinig studentikoos zijn en doet daarom een fraaie geste. Peter Goossens wordt de nieuwe chef-kok van komida. UAntwerpen motiveert de keuze: "Voor de huidige prijzen mogen studenten wel wat in de plaats krijgen."

december

• Omwille van de kritiek dat de psycholoog-consultaties van het STIP niet langer gratis zijn, werkt UAntwerpen een tegemoetkoming uit. Studenten blijven gratis psychologische hulp ontvangen op voorwaarde dat ze kunnen bewijzen abonnee te zijn van voetbalclub Beerschot.

januari

• In de strijd tegen samenvattingen van dubieuze kwaliteit experimenteert de rechtenfaculteit vanaf het tweede semester met leesbare en betaalbare syllabi.

februari

• De technologie wordt almaar geavanceerder en dat blijft ook niet zonder gevolg voor het onderwijs: UAntwerpen onderzoekt of een student een computer gebruikte bij het schrijven van een paper.

maart

• Rector Herman Van Goethem wil de campagne van de rectorverkiezingen op generlei wijze beïnvloeden en weigert daarom om zich in dezelfde ruimte te begeven als de rectorkandidaten.

april

• In een universiteitsranking stijgt UAntwerpen binnen een bepaald domein met drie plaatsen. Volgens een persbericht van UAntwerpen het bewijs dat UAntwerpen fantastisch bezig is.

• In een universiteitsranking daalt UAntwerpen 45 plaatsen. Er verschijnt geen persbericht. In een reactie aan dwars vertelt UAntwerpen dat zulke rankings moeten worden gerelativeerd. "Deze rankings meten niet alles, de parameters zijn flou en ze geven een vertekend beeld van de realiteit."

mei

• In *De Standaard* verschijnt een opiniestuk van Luc Sels, rector van KU Leuven, met de titel 'Wat doet UAntwerpen nog in Antwerpen?'

juni

• Een academicus van UAntwerpen wordt op non-actief gezet omdat hij wetenschappelijk onderzoek deed terwijl hij had kunnen vergaderen. □

tekst: Remco Terryn
beeld: Amber Peeters en Remco Terryn
lay-out: Manar M'Rabet Hajraoui

VLOEKEN IN HET VERKEER

SATIRE

***To hate or not to hate?* Niemand vroeg het, maar het antwoord is meestal ja. Het is niet omdat ik maandelijks dit hekelschrift neerpen dat ik daarom ook een hater ben. In wezen ben ik de meest optimistische persoon binnen de redactie – alleen zet ik die versie van mezelf even aan de kant wanneer het nodig is. Het is namelijk beter om je frustraties te uiten dan om ze op te kroppen. Deze keer vertel ik je over mijn ervaring met vloeken in het verkeer.**

Onlangs fietste ik naar huis na een dagje chillen en werk uitstellen op het redactielokaal van ieders favoriete studentenblad. Terwijl ik zelf rustig op het fietspad aan het rijden was, kwam er uit het niets een overstekend persoon, op een step, van achter een auto. Nadat ik abrupt stopte om haar door te laten, vond die meid het nodig om mij uit te schelden. Vloek zoveel je wil, gefrustreerd mens, maar niet tegen mij wanneer je zelf in de fout bent.

Meestal haat ik het wanneer mensen vragen of het diep zit, maar dramatische tijden vragen om dramatische uitlatingen. Dit zit gewoon echt heel diep. Als je jezelf per se tevoorschijn wil toveren van achter een gigantische auto, kijk dan eerst even of er geen fietser aankomt. Deze fietser zou namelijk even hard op de grond kunnen vallen als dat hij uit de lucht viel bij je verschijntruc. Je hoeft daarbij ook niet te bewijzen dat een snelheid groter dan die van het licht tóch bestaat.

Je kan anders ook gewoon thuisblijven. Neem ontslag, ga één keer in het jaar hamsteren. Zo moet je voor de rest niet uit je geliefde hok komen. Daar kan je vloeken op alles en iedereen zonder een last te zijn voor de rest van de samenleving. Ga vervolgens eens kalmeren. Zoek een uitlaatklep. Zoek een andere hater en wees elkaars quarantainebuddy. Je kan bijvoorbeeld ook een column schrijven over alle dingen die je haat. Ik heb gehoord van een goede vriend dat dat een zeer efficiënte vorm van kalmeren is.

Dat alles terzijde wens ik je nog veel succes in het leven. Moge de woorden "fuck", "godverdomme", "kutjoch" en "jij vervelende rat" je altijd voldoening geven en moge de situaties waarin je jezelf bevindt altijd andermans fout zijn. Liever waanideeën dan ongeluk, zeg ik dagelijks. Zolang het je maar blij maakt. Dat is uiteindelijk het enige waar jij je zorgen om moet maken. Mijn haatgevoelens zijn tenslotte mijn eigen verantwoordelijkheid en mijn eigen probleem. Doe waar je gelukkig van wordt, er zijn al genoeg obstakels in het leven.

Kleine disclaimer voor als je je aangesproken voelt: er zitten geen vijandige bedoelingen achter deze tekst. Als je diep gekwetst bent, kan je me altijd een mailtje sturen. Dan praten we het samen uit. □

umami

tekst: Emma Mertens
beeld: Amber Peeters
lay-out: Pebbles Antonissen

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje, of in dit geval het centrale deel, van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet dwars alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie maken we een culinaire reis op weg naar heerlijkheid.

Ik herinner het me als de dag van vandaag. Op een van de weinige zwoele zomeravonden die de zomer van 2023 ons gaf, zat ik op het terras van het Antwerpse sushirestaurant Zaowang. Als vegetariër vind ik dat soms een eerder wansmakelijke ervaring. Mijn eetlust zakt me in de schoenen wanneer ik zie hoe mijn familie en vrienden stukjes rauwe tonijn en zalm naar binnen werken alsof de zee aan het leeglopen is. Goed, dat terzijde was het deze keer helemaal anders. In tegenstelling tot andere sushirestaurants stonden hier heel wat vegetarische opties op de kaart. Zo had ik ook nog eens de luxe te kunnen twijfelen tussen twee verschillende opties op de kaart in de plaats van noodgedwongen de enige vegetarische optie te nemen. Nadat ik mijn sushirolletjes had kunnen onderscheiden van de andere rijstbereidingen begon ik aan een heuse culinaire reis.

De bron van mijn fijnproeverij was umami, de vijfde basissmaak naast zoet, zuur, zout en bitter. De smaak werd in 1908 ontdekt door de Japanse chemist Kikunae Ikeda. Die identificeerde de smaak toen hij een kop kombu dashi (zeewierbouillon) dronk. Niet iets dat we in het westen dagelijks zouden doen, maar umami komt vaker voor in de Japanse keuken. Het is dan ook een Japans leenwoord dat letterlijk vertaald kan worden als 'heerlijkheid' of 'hartigheid'.

De smaak wordt vaak omschreven als hartig, vol en vlezig – een woord dat me gewoonlijk eerder afschrikt. Daarnaast verhoogt umami de speekselafscheiding en versterkt de smaak zoete en zoute smaken. Umami wordt geassocieerd met de aanwezigheid van glutamaat, een aminozuur dat van nature voorkomt in voedingsmiddelen zoals vlees, vis, kaas, paddenstoelen, tomaten en zeewier. Umami komt ook voor in gefermenteerde producten zoals sojasaus en miso (Japanse gefermenteerde sojabonenpasta). Nu lijken gefermenteerde producten op het eerste gezicht niet echt een heerlijkheid, maar ik kan je alleen maar aanraden ze toch te proberen.

Goed nieuws voor onavontuurlijke zielen: de vijfde basissmaak zit zelfs in bouillonblokjes. Wees dus niet getreurd wanneer je nog eens doodziek in je bed ligt en je niets kan eten. Een half litertje bouillon is namelijk goed voor een hoogwaardig culinaire ervaring en een workshop in fijnproeverij. □

tekst: Esther Van Esbroeck
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Remco Terryn

Als ons kat ritme had

Dan zou ze kunnen dansen

Dan kon ze hier

Met mij

Salsa, rumba

Of Weens walsen

Moest die boom

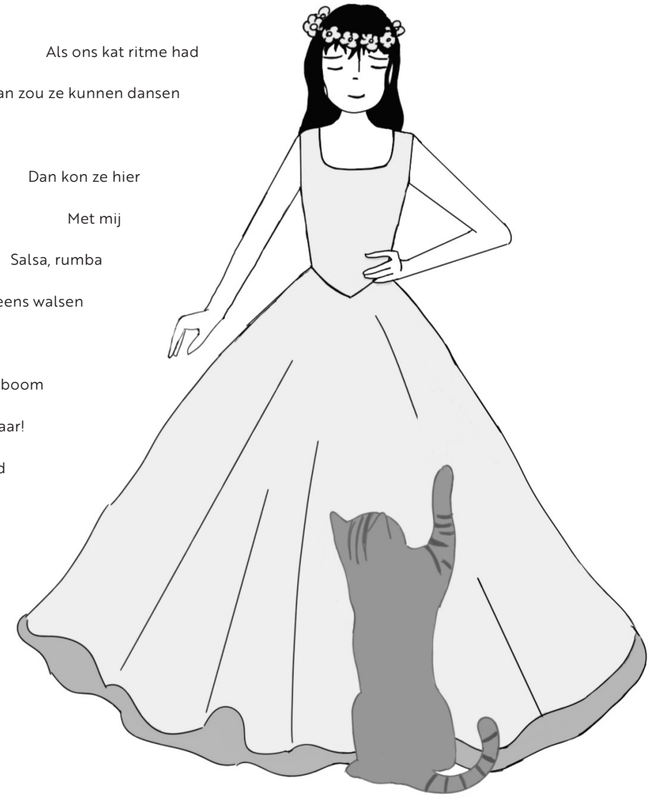
Daar!

Nu armen hebben gehad

Dan zou hij kunnen dragen

Alles wat voor mij

Niet te tillen valt

HOOFDREDACTIE EMMA MERTENS | PEBBLES ANTONISSEN
REDACTIE EMMA MERTENS | ISALINE VAN TORNHAUT | LUCAS VAN LOOVEREN | MATTHIAS VANGENECHTEN | PEBBLES ANTONISSEN | REMCO TERRYN **POËZIE** ESTHER VAN ESBROECK
EINDREDACTIE TIM VERMEIREN (VERANTWOORDELIJKE) | ELENA CEUPPENS | EMMA MERTENS | FEE WOUTERS | FLEUR GOOSSENS | HANNE COLÉMONT | KEN HENDRICKX | LUCAS VAN LOOVEREN | MATTHIAS VANGENECHTEN | PEBBLES ANTONISSEN
BEELD AMBER PEETERS (VERANTWOORDELIJKE) | EDITH COEN | EMMA MERTENS | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | LENA VERCAMMEN **COVER & BACK** LENA VERCAMMEN
LAY-OUT REMCO TERRYN (VERANTWOORDELIJKE) | EMMA MERTENS | LENA BOECKX | MANAR M'RABET HAJRAOUI | PEBBLES ANTONISSEN | TIM VERMEIREN **PR** AMBER PEETERS | EMMA MERTENS | LENA BOECKX | MAGALI HOOFD | PEBBLES ANTONISSEN | TIM VERMEIREN **SOCIALE MEDIA** LENA BOECKX (VERANTWOORDELIJKE) | EMMA MERTENS | PEBBLES ANTONISSEN
IT STAN SCHEPERS | STEIN DE GROOF **DRUKKERIJ** EPO

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op **www.dwars.be** vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 01/10/2023.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Emma Mertens
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

